

Λοιπὸν εἰς τὴν καρδίαν σου ἀντήχησαν ἐκεῖνοι
 Τοῦ ἔτι πνέοντος νεκροῦ, ὦ ποιητά, οἱ θρῆνοι
 Καὶ ἱατρὸς τοῦ Παρνασσοῦ κομίζων ἐπεφάνης
 Τῆς Κασταλίας σταλαγμοὺς τὸν ἀδελφὸν νὰ ράνης

Ἦ μή, κατὰ τὴν πτῆσιν σου τῆς χθὲς ἐκεῖ πλησίον,
 Τὸ εἶπε τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ;
 ὦ ! ναί, δὲν ἦτο κόρη μου, ἀλλ' οὐρανια ξένη
 Εἴκοσιν ἐν τῇ στέγῃ μου χειμῶνας ξενουμένη.

Ἐγὼ πατὴρ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ τοῦ ἰδεώδους ;
 Ὁ τρίβολος παραγωγὸς τοῦ κρίνου τοῦ εὐώδους ;
 Ἀποστολὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγγέλου ἐξετέλει
 Καὶ ἀνελήφθη, ὡς χρυσὴ τῆς δύσεως νεφέλη.

Καὶ ὅμως ὡς πατέρα τῆς μ' ἐλάτρευεν ἡ κόρη
 Καὶ μετ' ὁδύνης ἐκ τῆς γῆς ἀφάτου ἀνεχώρει.
 Ζωὴν ἐκ τῶν χειλέων μου ν' ἀντλήσῃ ἐπειράτο·
 Τὸ βλέμμα τῆς δὲν ἔστρεφε πρὸς τ' ἄνω. ἀλλὰ κάτω.

Ἀχ ! ἄφες με, ὦ ποιητά, μὲ τοῦ πατρὸς τὸν πόνον
 Νὰ ὀνειρώττω, νὰ μετρῶ μὲ στεναγμοὺς τὸν χρόνον.
 Κατὰ τῆς ἐρημώσεως τῆς πατρικῆς καρδίας
 Εἶν' ἀσθενὴς καὶ ἡ πηγὴ αὐτὴ τῆς Κασταλίας.

Ἐν Σύρῳ, Δεκέμβριος 1890.

Ν. ΜΥΡΩΝ

ΔΑΝΑΗ ΜΟΥ !

Ἦσο λοιπὸν μετέωρον στιγμὰς τινὰς φωτίσαν
 Τοῦ πολυπλάγχτου σκάφους μου τὴν σκότειον πορείαν
 Κ' ἐσθῆσθης θάμβος ὀπισθεν τῆς τροχιᾶς ἀφῆσαν
 Κ' ἐμὲ ταλαιπωρούμενον εἰς θάλασσαν ἀγρίαν !

Ἦ μή παρὰ θεοῦ τινος ὡς Χερουβείμ ἐστάλης,
 Τῆς μαύρης ἀπιστίας μου τὸν ζόφον ν' ἀποβάλῃς ;

ὦ, ναί· εἶνε ἀδύνατον εἰς χοῦν νὰ μεταβάλῃ
 Ὁ θάνατος τ' ἀθάνατα τοιοῦτου ὄντος κάλλη.
 Καὶ μῦθος ἂν ἡ ὑπαρξίς ἀγνώστου κόσμου ἦτο,
 Πρὸς χάριν σου Δανάη μου θὰ ἐδημιουργεῖτο.

Ἄφ' οὗ σ' ἐδημιούργησα, ἦμην θεὸς ἐγγὺς σου,
 Θεὸς ἐναθρυνόμενος διὰ τοιοῦτον πλάσμα.
 Ἦσαν τὸ φῶς τοῦ οἴκου μου οἱ μάγοι ὀφθαλμοί σου
 Καὶ τὸν καθίστα Παρνασσὸν τὸ ἐνθεὸν σου ἄσμα.
 Εἰς ἀσπασμός σου πῦρ ζωῆς μετέδιδέ μοι νέας
 Κ' εἶχον ἡμέρας ἕαρος διηνεκοῦς ὥραιας.

Ἄγνὸν καὶ χαριτόπλεκτον τὸν στέφανον ἐφόρει
 Τῶν εἴκοσι Μαΐων τῆς ἡ θεσπεσία κόρη.
 Μόνα τὰ ρόδα τῆς Ἡοῦς καὶ τῶν ἀγρῶν ἐφθώνει,
 Καὶ μόνοι τὴν συνέθλιβον τῶν δυστυχῶν οἱ πόνοι.

Νύμφη τῆς χθῆς, εἰς πτέρυγας ἐρώτων φερομένη
 Τρουγῶν εἰς ξένην ἔκτιζε τὴν φωλεὰν εὐδαίμων.
 Μὲ τ' ἄνθη τὰ γαμήλια ἦν ἔτι ἐστεμμένη,
 Ἄλλ' ἀναλγῆς τὴν ἐπληξε τῶν συμφορῶν ὁ δαίμων,
 Συνέτριψε τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας πάσας,
 Ὡς βάρβαρος Ἀλάριχος ἀσπλάγχυνος διελάσας.

Φεῦ! ἀπὸ χθῆς ἐγήρασα καὶ ἄπελπις πρεσβύτης
 Εἰς ξένην γῆν πλανώμενος μὲ κεκηνηκὸς τὸ βῆμα,
 Φέρων τὰ ράκη τῆς ζωῆς ραχένδυτος ἀλήτης
 Εἰς τῶν παιδρῶν ἐλπίδων μου γονυπετῶ τὸ μνῆμα.
 Κ' εἰς δάκρυα, Δανάη μου, τὴν ὑπαρξίν μου χύνω
 Ἐπιζητῶν πλησίον σου διὰ παντὸς νὰ μείνω.

Ἀκούεις; εἰν' ἡ ψάλτρια τῶν συμφορῶν μου Μοῦσα,
 Ἐκ τοῦ μακροῦ ληθάργου τῆς ἐξ ἄλγους συνελθοῦσα.
 Κοιμοῦ! αὐτὴ τὸν ὕπνον σου γονυπετῆς θὰ ψάλλῃ,
 Θὰ σκέπη μὲ τὴν κόμην τῆς τὰ νεαρά σου κάλλη.
 Κοιμοῦ! αὐτὴ τῆς λήθης σου θ' ἀποσοβῇ τὰ νέφη
 Καὶ μὲ ξηρὰ νεκράνθεμα τὸν τάφον σου θὰ στέφῃ.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ, τὴν 15 Νοεμβρίου 1889.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ σου
 ΜΥΡΩΝ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Β'.

['Η 11 Νοεμβρίου]

Δανάη μου, παραφρονῶ ! 'Η ὥρα
 Τοῦ φοβεροῦ μας χωρισμοῦ σημαίνει.
 Οἶμοι ! Τοῦ κώδωνος τὸ πληκτρον ψαύει
 Χεῖρ ἄγνωστος, κακοῦργος εἰμαρμένη.

'Αχ ! ἄφες την, τὸ αἷμα, τὴν ψυχὴν μου,
 Τὴν ὑπαρξίν μου νὰ τὴν μεταγγίσω.
 Εἶν' ἐγκλημα· ἡ γῆ δὲν ἔχει ἄλλην.
 'Εγὼ, πατήρ, νεκρὰν νὰ τὴν φιλήσω ;

Σθέννυνται οἱ ἀστέρες της οἱ δύο
 Καὶ μετ' αὐτῶν τὸ σθένος μου ἐκλείπει·
 Κατακλυσμὸν ὑφίσταται ὁ νοῦς μου !
 Εἶνε παραφροσύνη, ὅχι λύπη...

'Εξέπνευσεν ;... 'Ἦτο θνητή ;... 'Εσθέσθη ;...
 'Ἦτο θυγάτηρ μου ;... ἡ ὀπτασία ;
 Εἴκοσι φροῦδα ἔτη μὲ ἡπάτα,
 Μ' ἐγλεύαζε νοσοῦσα φαντασία ;

'Εγὼ δημιουργὸς τριούτου ὄντος ;
 'Ἦ μήπως ἦτο τέκνον τοῦ ἡλίου
 'Εκ νοσταλγίας πάσχον εἰς τὴν γῆν μας
 Καὶ χρεῖαν ἔχον κόσμου αἰθερίου ;

Καὶ ὅμως τόσον τὴν ζωὴν ἡγάπα,
 Τὴν γῆν καὶ τῶν Μαίων της τὰ κάλλη·
 Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ, καὶ θρηνοῦσα
 Θρηνοῦντα πρὸς βοήθειαν μ' ἐκάλει.

'Εμελπε τὴν « **Ἰσχύν της Εἰμαρμένης** »
 'Ο κύκνος πρὶν τὰς πτέρυγας ἀπλώσῃ,
 Καὶ ἤκουον τὸ ἔσχατόν της ἄσμα
 Δεσμώτης Προμηθεὺς ἐν ἀπογνώσει.

Καὶ τόρα ;... Τῆς ζωῆς μου ὀφειλέτης
 Ἀνάγκη, καθειργμένος ν' ἀναπνέω.
 Ἀνάγκη, ναυαγὸς συντετριμμένος
 Ἀδυνατῶν νὰ βυθισθῶ, νὰ πλέω.

Ἐκλεψα φῶς ὥραϊον οὐρανόθεν
 Ὑπῆρξα Προμηθεὺς ἐγκληματίας.
 Γύψ τόρα τοῦ Καυκάσου μὲ σπαράττει
 Μάρτυρα τῆς νεμέσεως τῆς θείας.

.....
 Πόσον βραδὺς τῶν δυστυχῶν ὁ βίος !
 ὦ Χρόνε ! σπεῦδε, σπεῦδε τὴν πορείαν,
 Φέρε νεκρὸν τὸν μάρτυρα πατέρα
 Εἰς τὴν σεπτὴν ἐκείνην παραλίαν,

Ὅπου ἐν μέσῳ ἰτεῶν καὶ μύρτων
 Ἡ κόρη μου ὡς Ἦβη κοιμωμένη
 Μοὶ τείνει φιλοστόργως τὴν ἀγκάλην
 Ἐρημος, μόνη, μόνη ἐν γῇ ξένη.

Ἐν Ἐρμουπόλει, τῇ 15 Δεκεμβρίου 1889.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ
 ΜΥΡΩΝ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Γ'.

Δανάη μου ! τῶν θρήνων μου, τῶν στεναγμῶν μου Μοῦσα !
 Δὲν ἐβαρύνθης μὲ νεκροὺς ἀγνώστους συνοικοῦσα ;
 Ὅταν στενάξῃ ὁ βορρᾶς στενάζουσιν σ' ἀκούω
 Τὰς νύκτας καὶ τὴν κλίνην μου διὰ δακρύων λούω.
 Εἶνε χειμῶν μαραίνονται τὰ θαλερά σου κάλλη.
 Νὰ σὲ θερμάνῃ πρόσελθε ἡ πατρικὴ ἀγκάλη.

Τὸν στύγιόν σου ἄρπαγα, θεὸν ἢ δολοφόνον,
 Ἰκέτευσον, στιγμᾶς τινὰς νὰ σ' ἀποστέλλῃ μόνον.

Ἴχνος ἂν ἔχουν πατρικῆς τὰ στήθη του καρδίας,
Θὰ αἰσθανθῇ τὸ μέγεθος τῆς θείας ἀδικίας.

Ἀγγέλους, λέγουν, κάποτε πρὸς τοὺς ἀγγέλους στέλλει
Τί πλέον τῆς ὀδύνης μου πρὸς ἰλασμόν του θέλει ;

Ἄν δὲν ἀρκεῖται, γίνομαι, Δανάη μου, Ἰξίωv
Ἐπὶ τροχοῦ στρεφόμενος καθ' ὅλον μου τὸν βίον·
Γίνομαι Τάνταλος διψῶν καὶ ὕδωρ μὴ εὐρίτκων,
Ἰούδας κατὰ τῆς ζωῆς παλαίων καὶ μὴ θνήσκων.

ὦ, ναὶ ! ἀρκεῖ ὡς ὄραμα φαιδρὸν νὰ σ' ἀποστείλῃ,
Νὰ αἰσθανθῶ τὰ χεῖλη σου εἰς τὰ νεκρά μου χεῖλη.

Οἱ τάφοι δὲν ἀκούουσι γονέων ἰκεσίας·
Κωφάλαλοι, πρὸς οἰμωγὰς δὲν ἔχουσι καρδίας·
Οἱ ἀσπλαγχνοὶ ! ἂν δάκρυα τοὺς συνεχίνουν μόλις,
Ἐχυσαν τόσα δι' αὐτὴν ἀλγοῦσαι δύο πόλεις.

Καὶ ἡδυάμην πύρινον ἡ χέροντα νὰ χύτῃ
Καὶ εἰς τὸ πῦρ του τὰ δεσμὰ τοῦ Ἄδου ν' ἀναλύσῃ.

ὦ ! ἄφετέ με ν' ἀπατῶ τὸν νοῦν μου μὲ χιμαίρας.
Ὑπῆρξα ὀλβιος κ' ἐγὼ εἶχον φαιδρὰς ἡμέρας,
Διάδημα λαμπρότατον στεμμάτων ἡγεμόνων
Καὶ οὔτε τὸ ἀντήλλασσον μὲ τοῦ Διὸς τὸν θρόνον·

Εἰς Μάιος ἐκόμισεν ἐκ τῆς Ἑδὲμ τὸ δῶρον.
Ἀπατεῶν ! δὲν ἔλεγε καὶ ὑπὸ ποῖον ὄρον.

Δι' ὅλων τῶν θελγήτων του τὴν ἔστεψε μὲ δόλον
Καὶ ἦτο τῶν ἀνθέων του τὸ μᾶλλον μυροβόλον.
Ἄλλ' οἴμοι ! ἐκ τῆς κάλυκος τῶν θείων τῆς χειλέων
Ἀθανασίας ἄρωμα δὲν ἀναπνέω πλέον

Εἰς τῆς ζωῆς τὸν βόρβορον κυλίσουμι ὡς κτῆνος,
Καὶ εἶνε ἀτελεύτητος ἡ ὑπαρξίς μου θρῆνος.

Κοιμήθητι ! τὸ ἄσμα μου δὲν εἶνε τελευταῖον
Ἐγκληματῶ μὴ ψάλλων σε καὶ ἀπιστῶ μὴ κλαίων.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Δ'.

Ο ΜΑΪΟΣ

Μανδύας ἑορτάσιμος τὴν πλάσιν περιβάλλει·
 Φαῖδροι τελοῦνται σήμερον οἱ γάμοι τῶν ἀνθέων
 Καὶ τὸν ἐπιθαλάμιον ἡ φιλομήλα ψάλλει
 Καὶ οἱ λειμῶνες εἰν' ἄβραϊ παστάδες ὑμεναίων.
 Δι' ἐρατοῦ συνέντευξιν ἡ φύσις ἐνεδύθη
 Καὶ σ' ἀναμένει, Μάϊε, μὲ μυροβόλα στήθη.

Ὁ ἀσπασμός σου ζώπυρον ἐρωτικῆς μαγείας
 Ἐκ τῆς νεκροφανείας τῆς τὴν φύσιν ἀνεγείρει
 Ὅργᾳ τὸ σύμπαν καὶ ἡ γῆ ἀρώματα λατρείας
 Ἐκπέμπει πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἄσματα θυμῆρη,
 Μ' ἐπαναβλέπεις Μάϊε· ἀλλὰ δρυὸς καείσης
 Δὲν ἔχεις θάλλπος, δρόσον, φῶς τὴν τέφραν ν' ἀναστήσης.

Τὴν ἐνθυμεῖσαι νήπιον ; ἡλίου ἦτο δύσις,
 "Οτε τὸ δῶρον ἔφερες εἰς τὴν πτωχὴν μου κλίνην,
 Ὡς Χερουβείμ ἐκ τῆς Ἑδῆμ κλαπὲν ὑπὸ γοήσεως
 Κ' ἐκφαῖνον τῆς ἀπαγωγῆς τὸ δέος, τὴν οἰνὴν.
 Ἡ Σμύρνη ἐξ ἀρώματος ἀγνοῦ ἐμυροβόλει
 Καὶ νέκταρ παραδείσιον τὸν νοῦν μου ἐπυρπόλει.

Συνήθως ἐν οὐράνιον τῇ ἐδωρεῖτο στέμμα,
 Πρὸς μνήμην τῆς πατρίδος τῆς, ἀρτιθαλῶν ἀνθέων
 Καὶ δι' αὐτῶν ἠϋξάνετο τῶν Ἑλυσίων θρέμμα
 Τὴν ἀμβροσίαν τῶν θεῶν, τὸ νέκταρ ἀποπνεόν·
 Ἄλλ' εἰς σκαῖος Νοέμβριος μ' ἐπιλωμένον πόδα
 Εἰς ἓνα τάφον ἔρριψε τὰ πάνχρνα τῆς ρόδου.

ὦ ! μὴ λησμόνοι, Μάϊε, ὁσάκις διαβαίνεις,
 Διὰ θαλλῶν τὴν κοίτην τῆς νῆς στέφης νεκρωσίμων,

Δι' ἀδαμάντων τὴν στρωμνὴν τοῦ ὕπνου τῆς νὰ ραίνης.
Ἐλάτρευε τὴν δρόσον σου καὶ τ' ἄνθη σου ἢ τλήμων. . .

Πάρελθε, πάρελθε καὶ σύ ροδῆς κεραυνωθείσης
Δὲν ἔχεις θάλλπος, δρόσον, φῶς τὰ ρόδα ν' ἀναστήσης.

Ἐν Ἑρμουπόλει, τὴν 1 Μαΐου 1890.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ

ΜΥΡΩΝ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ Ε΄.

Σ Ε Λ Α Σ

ὦ λύρα μου! ἃς ψάλλωμεν τὴν συμφορὰν μας πάλιν.
Απὸ πολλοῦ δὲν ἤκουσα τὸν λυδίον σου τόνον·
Αγάπην, τέρψιν ἢ χαρὰν δὲν ἔχω πλέον ἄλλην·
Τὸ ἄσμα εἶνε νηπενθὲς τῶν θυμοβόρων πόνων.

Τὴν ἔπλασεν ὁ οὐρανὸς, τὸ φῶς τῆς Ἰωνίας.
Ὁ Μέλας ἐθαυκάλισε τὰ βρεφικά της ὦτα,
Καὶ εἰς τῶν ἀηδόνων του τὰς χαύνους ἀρμονίας
Ἦσθάνθη τὰ σχιρτήματα τοῦ στήθους τῆς τὰ πρῶτα

Ἦτον ἐγώ, ἤμην αὐτὴ καὶ δι' αὐτῆς τὴν φύσιν
Ἦσθάνθη καὶ πανήγυριν εὖρον φνιδρὰν τὸν βίον,
Καὶ δι' ἐμὲ ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν πλέον δύσιν·
Τὸν εἶχον ἐν τῇ στέγῃ μου ἀχώριστον οἰκεῖον.

Ἔρωτο: ἄνθη ἐν ἐμοὶ ἀγνώστου τέως κόσμου
Ἀνέφυσαν καὶ μετ' αὐτῶν ὡς μέλισσα διῆγε·
Ἀνέπνεε τὸ ἄρωμα καὶ μέλιτος εὐόσμου
Δι' ὅλας τὰς πικρίας μου συγκομιδὴν παρῆγε.

Κατεῖχον ὡς φιλόργυρος τὸ εὖρημα μὲ δέος
Κ' ἐθαίνομεν ἀνύποπτοι ἐν μέσῳ παραδείσου.
Ὑπὸ μυρσίνας ἔρρεεν ὁ βίος μας ἡδέως
Καὶ οὐδαμοῦ ἐφαίνετο οὐδ' ἔχνος κυπαρίσσου.

Τί πλάσμα ! αἶμ' ἀνθρώπινον δὲν εἶχεν εἰς τὰς φλέβας
 Φειδίου ἔργον, ἄγαλμα θεότητος ἀρχαίας
 Ἐμψυχωθὲν ἐπέβαλλε λατρείαν, φίλτρον, σέβας,
 Τοῦ κάλλους τῆς Ἀρτέμιδος εἰκὼν καὶ τῆς ἰδέας.

Δὲν ἤμην πλέον ἔχγονος πιθήκων μυωπάζων
 Διειδὼν εἰς τὸ βλέμμα της μυστηριῶδες σέλας
 Τὸ σκοτεινὸν ἀπόρρητον τῶν οὐρανῶν αὐγάζον
 Καὶ τῆς ἀμφιβολίας μου λευκαῖνον τὰς νεφέλας.

Τῆς ἐπιστήμης ἡ λαμπὰς παρὰ τὸ φῶς τὸ θεῖον
 Ὡχρίασε τὸ πνεῦμα μου ἀνίπτατο πρὸς κῖνον,
 Κ' ἐκθάμβως ἀνεγίνωσκον τοῦ Πλάστου τὸ βιβλίον
 Ἐπὶ μεμβράνης κυανῆς δι' ἄστρον γεγραμμένον.

Σχαιοῦ λοιπὸν ἐγκλήματος θρασὺς ὑπῆρξα δράστης
 Διὰ τοιούτου πλάσματος τὴν γῆν αὐτοῦ κοσμήσας
 Καὶ τὴν ὑπεροψίαν μου ἐπάταξεν ὁ Πλάστης,
 Ἐν εἰδῶλον φανατικῆς λατρείας μηδενίσας;

Ὡς ὑπὸ βέλους αἵγαγρος τραυματισθεὶς ὀξέος,
 Ζῶ τραυματίας τὴν αἰχμὴν ἐν τῇ καρδίᾳ φέρων
 Ἀγωνιῶντος ὑπαρξιν διάγω καὶ βραδείως
 Ὡς μάρτυς θνήσκω τὸν στχυρὸν τοῦ μαρτυρίου αἵρων.

Ἀναίσθητος πρὸς ἅπαντα τῆς κτίσεως τὰ ὄντα
 Κατεδικάσθην ραψῶδὸς τὸν οἶκτον νὰ ἐμπνέω.
 Αἰσχύνομαι τὸν ἥλιον ὅστις μὲ βλέπει ζῶντα,
 Ἀλλὰ φρουρὸς τοῦ τάφου της ἐτάχθην νὰ τὴν κλαίω.

Ἐν Ἐρμουπόλει, 11 Ἰανουαρίου 1890.

Ν. ΜΥΡΩΝ

